

chaise longue. Ze kregen in de loop van de jaren hun eigen symboliek en betekenis in een vormtaal die uit duizenden als van Dora Dolz herkenbaar is. Haar steeds krachtiger manier van schilderen en de toenemende warme kleurenpracht die haar kunst vanaf de jaren tachtig kenmerkt, versterkten nog eens de zuidelijke allure ervan. De motieven die in de schilderijen werden ontwikkeld, kwamen later terug in haar driedimensionale werk, het glas, de tapijten en de keramische meubels waarvan het eerste in 1978 werd voltooid.

Wie kent niet haar zeer opvallende *chaise longue* in Het Park? Het keramisch meubel dat met zijn lichtgrijze waaier, de helder gele slakken en het knallend rood van de opstaande leuning in alle hevigheid met zijn omgeving contrasteert en wellicht juist daardoor niet meer uit Het Park valt weg te denken. Die bijzondere relatie met hun omgeving hebben ook Dora's reusachtige stoel aan de Heemraadssingel en die in de Verbraakstraat in het Oude Noorden. Door heel Nederland kan men echter haar kleurrijke monumentale keramische meubels en objecten tegenkomen.

'Zij hebben inderdaad als doel de straten en parken op te vrolijken tegen de zachte luchten en het regenachtige weer. Ik wil graag een stuk van onze woonkamers naar buiten brengen, zodat de mensen een herinnering houden aan een plek waar ze hun eerste afspraak maakten. ...Ik wil beelden maken op menselijke schaal, geen monumenten...', zei Dora toen haar in 2006 de Jeanne Oostingprijs werd uitgereikt.

De ongedwongen scheppingskracht, de fantasievolle en kleurige verbeeldingen zijn zon-

der meer belangrijke kenmerken van Dora's werk dat soms wel een feest van kleur en inventiviteit wordt genoemd, maar daardoor niet per definitie vrolijk is.

Vanitas is door haar gehele oeuvre heen het belangrijkste en steeds terugkerende thema. Haar glasvoorwerpen bijvoorbeeld beelden de vanitas-gedachte uit met hun glazen kronen als symbool van ijdelheid en vroegere associaties met duivelse krachten. 'Nee, ik ben niet de vrolijkste, al zijn al deze zaken met prachtige ornamenten versierd.' (Dora Dolz ter gelegenheid van de Jeanne Oostingprijs 2006).

In de aangrijpende serie schilderijen 'Gevallen Engelen', die na 2001 ontstond, gaat het over goed en kwaad en meer expliciet over leven en vergankelijkheid. De zeer expressieve werken laten in heftige kleurcontrasten beelden van heiligen, vernedering en dood zien. In 2005 was in de Remonstrantse Arminiuskerk te Rotterdam een overzichtstentoonstelling van deze op katholieke thema's geïnspireerde schilderijen.

Ondanks de grote veelzijdigheid en experimenteerdrijf die tot uiting komt in de gebruikte materialen en technieken, bleef Dora trouw aan het schilderen, dat zij als de bron voor haar creativiteit beschouwde. 'Zonder schilderen kan ik niet ademen.' 'Schilderen is ordenen: als ik een schilderij maak, probeer ik emoties te ordenen en vorm te geven. Dat is ook waar het leven op neer komt.'

Dit samengaan van leven en kunst was misschien wel Dora's belangrijkste kunstwerk. Nergens werd dit beter zichtbaar dan in haar huis aan de Heemraadssingel waar zij haar uitgebreide vriendenkring uit het Rotterdamse culturele leven ontving. De inrichting van het